

MARGARETA SÖRENSON

Scenbloggen

En häxas dagbok

8 september, 2013

Av Margareta Sörenson

Kategori: Teater

Sten Wallin: En häxas dagbok, Pygméteatern

Pygméteatern håller stilen, lite tillbakalutad, lite tistel i barnteaterrabatten. Att teaterns nya pjäs heter En häxas dagbok är som det ska, i Noréntider. Och här fortsätter man att läsa klassisk saga på ett nytt sätt i ett smart projekt omprövning.

Förra året återupprättades trollet i De tre bockarna Bruse med ett språng ur sagoboken på biblioteket. Nu är det Hans och Greta som rekapituleras och det är bibliotekarien själv som bladdrar tillbaka i sin dagbok och sin tid som hippie i ett ruckel i skogen.

Sten Wallin som skrivit pjäsen och står för regi, dockor och scenografi, låter henne berätta om när Hans och Greta kom och hälsade på. Vid ett första påseende är det bara roligt med Hans, bossig storebror, som är livrädd för saft och bullar om de bjuds från någon med pannband och hängsmycken. Växelspelet mellan skuggspel, dockor och aktörer är rytmiskt, roligt och publiknära.

Och vid närmare eftertanke växer denna upp-och-ner-vända saga om hur rädslan urholkar själen till en visserligen oborstad, men preciserad berättelse om tolerans, vidsyn och pluralism. Som extra humoristisk udd har biblioteket en liten traditionell dockteater med ett blivande äkta par som pucklar på varandra strindbergskt/norénskt. Samexistens är sällan bara lätt, varken privat eller i samhället.

Recension Susanne Holmlund

Pygméteatern: En häxas dagbok

Manus/regi/dockor: Sten Wallin

På scenen: Åse Nelson och Michael Koitzsch

Skulle häxan i Hans och Greta ha något att säga till sitt försvar? Ja. Allt är inte vad det ser ut att vara i en saga heller. I Pygméteaterns föreställning, som spelats både offentligt och i skolor, har Elna en alternativ livsstil. Hon spelar musik på nätterna, talar med djur och dras till magi. Hennes grannar är rädda och kan förstås inte tolerera någon som är så annorlunda. De jagar bort henne, men ute i skogen hittar hon ett öde drömhus, en magisk frizon, och hon är lycklig.

En dag kommer två barn dit. Hans är rädd; han är ute olovandes och allt är annorlunda än hemma; Greta är mer öppen och nyfiken. De leker och till slut dras även Hans med i flygandet och friheten, vilket kanske gör att han blir ännu räddare, nu för sig själv för att han gör så mycket som är förbjudet.

Efter leken somnar barnen och på morgonen är Hans helt ifrån sig: nu har de varit borta över natten också! I skräck för vad föräldrarna ska säga skyller han allt på Elna och hittar på att hon kidnappat dem, och byborna har då inte långt till att göra allt än värre och stämpla Elna som häxa. Elna å sin sida förlåter Hans när han ångrar sig, men är ändå den som måste ta straffet och dra vidare till ett nytt ställe där ingen känner henne.

Pjäsen har ett underbart sceneri, en kombination av scenisk teater, skärmprojektioner och väldigt levande, rörliga och personliga dockor som gör saker man inte tror att dockor kan. Sammantaget blir den lilla sagan en visuell upplevelse, en lek där allt är precis så riktigt som man själv drömde om i sina låtsaslekar som liten. Och budskapet är inte mindre djupt och viktigt. Rädslan är nog den farligaste drivkraft som finns.

060-197278susanne.holmlund@st.nu